Diumenge 33 (B) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mc* 13,24-32): En aquell temps, Jesús digué als deixebles: «Cert, en aquells dies, després d'aquella tribulació, el sol s'enfosquirà, i la lluna no donarà la seva resplendor, i cauran les estrelles del cel, i les potències que són en els cels trontollaran.

I aleshores veuran el Fill de l'home que ve en els núvols amb gran poder i glòria (...).

El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran.

Però pel que fa al dia o l'hora, ningú no ho sap, ni els àngels en el cel, ni el Fill, sinó el Pare».

Les meves paraules no passaran

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vatició)

Avui, l'Evangeli presenta una part del discurs de Jesús sobre el final dels temps. Hi ha una frase que impressiona per la seva claredat sintètica: " El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran".

L'expressió "el cel i la terra" apareix amb freqüència en la Bíblia per a indicar tot l'univers, tot el cosmos. Jesús declara que tot això és destinat a "passar". No solament la terra, sinó també el cel, que aquí hom entén en sentit còsmic, no com a sinònim de Déu. La Sagrada Escriptura no coneix ambigüitat: tota la creació és marcada per la finitud. Amb aquesta clara distinció, Jesús afirma que les seves paraules "no passaran", és a dir, estan de la part de Déu i, en conseqüència, són eternes.

—Els qui escolten la Paraula, l'acullen i donen fruit, formen part del regne de Déu, és a dir, viuen sota el seu domini; són al mon, però ja no són del món; duen dins seu una llavor d'eternitat, i a la fi produirà la resurrecció de la carn. Aquest és el poder de la Paraula del Crist.